

Od trejeh bratr-sudatc.

(St. Jani pri Tomislju.)

Ankat sa bli trije bratje, pa sa bli vsi trije kmal' sudatje. Je pa vendar k' sa sudatje na vahta hadil' vsak vecer anga sudata hudic' vrter. Zdej je pa naparu varsta pršla na ta nermalajšiga zmet tejšeh trejšeh bratc, de b' mogo jet zvecer na vahta. Je pa su, pa je ris nad sabej nariedu jen akel seabe, pa je anajste ure cakov. Zdej pa adbi je ura anajst pa pride hudic', pa je in akel drvoja na kolti privesu, pa ga je dol' na tla zagnov. Zdej pa prav hudic': "Pejd' ne sem, se bva enmal nekej pamnala!" Ta pa prav': "Jest k' teab' na smem, ti pa v muj ris na smejs'! Ce maš kej za gavot, kar taku mi povej!" Prav' hudic': "Lej, ves ta-le akel drvoja ti dam, ce ti z riva h mean' stupes'!" Sta se pa taku dovh pregavarjela, de je sam' nekej malga se markal' da punaci. Zdej pa se prav' hudic': "Pejd' mi vsaj ta-le akel pomagat' na rama det!" Prav' ta: "Koker s' ga dol' du, tak' ga pa razaj den! Jest nemam nci pr teab', ti pa nci pr mean'! Zdej pa k' s' tuk rajt tlea meane mudu pa pregavarjov se z mara, mi muresi pa za strafenga inu taka fajfa dat, de b' zmerej povkna tebaka, ce ne te mi pa prec' vstrelu!" Zdej m' je hudic' pa vargu tista fajfa pa je zginu, k' je gluh punac' ura adbila. Zdej je pa ta prsu damu v kavirna, (pa prav' zvirgov je ad vseale) pa sa se taku strasnu edil' de ga nej hudic' vrter, de se bol nejso mogli. Zdej je pršla varsta pa na ta srejdnega brata de b' mogo jet na vahta. Je pa taku lepü prosu tejšga ta mlajga de b' su namejst' neaga, kuker ga je mogo. Tamlaj' pa prav': "E, kar ti pejd', ce sem jest prestov, bes' pa se ti!" Pa s' nej upov, tak' de je mogo rejst' ta namejst' unga jet. Zdej pa ta pride spiet' ke na vahta, pa je nariedu spiet' ris nad saba jen akel seabe, pa je anajste ure cakov. Zdej k' adbi je ura anajst

pa pride spiet hudič, pa je spiet an žakel dnarja prnjesu, pa ga je dol' na
tla zagnov. Prav' hudič: „Pejd' ne sem, se bva enmal' nekej pamonila!“
Ta prav': „Jest h teab' na smem, ti pa v muj ris na smejs! Be' maš kej
za gavot, kar taku mi pavez!“ Prav' hudič: „Lej, ves ta-le žakel dnarja
ti dam, se ti z risa h mean' stupos!“ Sta se pa taku dovh pregavarja-
la de je blu se blis punuc' ura. Potlej pa prav' hudič: „Pejd' mi vsaj
ta-le žakel pamogat na rama det!“ Ta prav': „Koker s' ga dol' du,
tak' ga pa nazaj don! Jest nemam noc' pr teab', ti pa noc' pr mean'!
Zdej pa k' s' me tuk' rajt tlea nadlięgovor pa muotu, muores' mean'
pa an tak' tosel dat, de bo zmerej povhen dnarje, se ga 'm prov stran'
jemar! Be' ga pa na das, te bom pa prec' vstrelu!“ Zdej mi je pa vargu hu-
dic' tist' tosel pa je zgina, k' je blu se punuc'. Zdej je pa spiet prov
vesiev v kasarna privigov, sa se m' pa se bel' edil' ke prejt kak' de ga
nej hudič vziev. Ta djal': „Kaj je tu, de tejga na vzame? Prejt je vsaiga
vziev, tejga pa ne!“ Zdej je prsla varsta pa na ta starjiga
brata de b' muogu jet na vahta. Ga je pa se lepsi prosu tejga ta-
niemlajšega de nej gre namejst' neaga na vahta, k' s' nej an upov,
-koker ga je ta srejdni. Zdej je pa^{ta} vidu kak' se rejs^{un} baji, je su pa se
namejst' ta starjega zvecier na vahta. Pride ke pa nardi ris nad
sabej jen žakel seabe, pa je hudiča žakov. K' ura arajst' odbije pa
pride spiet hudič, pa spiet an žakel dnarje na holti prnese, pa ga
dol' na tla zaceane. Prav' hudič: „Pejd' ne sem, se bva enmal' nekej
pamonila!“ Ta prav': „Jest h teab' na smem, ti pa v muj ris na smejs!
Be' maš kej za gavot, kar taku mi pavez!“ Prav' hudič: „Lej, ves ta-
le žakel dnarja ti dam, se ti z risa h mean' stupos!“ Sta se

pa spiet tuk rajt pračkala pa pregavâjela, de je blu ze skorej pu-
nuč ura. Zdej pa prav' spiet hudič: „Pejd' mi vsaj ta-le rakel pa-
magat na rama dat.“ Ta pa prav': „Koker s'ga dol' du, tak' ga pa
nazaj dani! Jest nemam nič pr teab, ti pa nič pr mear! Zdej pa k'
me ze tuk' rajt tlea nadličgvas' pa mūotes, mi mūores' pa zdej na-
zadne dat' tak' pisem, de na bes' rokul' nabenga sudata več vzičv,
pa de se nikdar več leat' na prkases'. Ce pa tejga na nardis',
te m' pa taku vstrelu ko anga zajca.“ Zdej se je pa hudič masa
bar ko ga b' rejs^{ta} vstrelu, m' je pa vargu tist' pisem, ce prav' bel
narūodno. Pól je pa kar zginu^{ta} k' je blu ze spiet punai. Zdej
je pa su ta s tistem pisem^{to} v kasarna, pa je taku vriskor jón fer-
de je vse sudate pakonc' sprav; pól pa prav' vpu je: „Fantje, nabenga
več na bo hudič vzičv! Fantje, nabenga več na bo hudič vzičv!“ Pa
bli sudatje pa taku veričl' k' jón je tist' hudičev pisem kazov, de sa
taku pel' pa vriskal' de se je kar kasarna trēsla! Zdej je mūogu ta
pa vse povejdat', kak' se m' je tře tri nači na vahti gadil'. Sam' tist' je
zamōvičor kākšna fajfa pa tōšol' de ima, drug' je pa vse pavējdor. Nō
pól drug' dar je pa ta vīčkmi tist' pisem dar de ga nej' prebčare. Ga je pa
prebrar pa je rēku: „Kaj čēs^{ta} zdej za lūon? Fi bes' su se pred cesar-
je zdej k' s' tu maričdu! Prejt je vsačga sudata hudič vzičv ktier' je su
kē vahtat, zdej pa na bōo nabenga več!“ Ta pa prav': „Kaj čēm za
lūon? Tu prūosem de m' blu za lūon, de b'mā mi vsi trije sudašne
fej, de bte nas vse tri damū spustli!“ Pól je pa dar ta vīčk' da se-
sarja, je čez on kējdōn pa ze puosta prōla, de prec' vse tri vīčor damū
spustič. Zdej k' sa prōli spiet v civit, se jón je pa taku fajm gadil' de je
bla kēj, zatu k' sa jōmel' tist' tōšol' pa tista fajfa. Ževie pa se zdej,
če nejōa se vmarli! (Povedala 23. novembra 1913. Marija Cimperman.)